רגל הוה וטומאת עם הארץ. דלמו לדוקי דדרך לשמו להרלות דס: כטהרה שוינהו רבנן. כרגל. אבל לדוקי דקממת טועל נדה הוא נהי נמי דטומאת עם הארץ ליכא טומאת טועל נדה מיכא: ויאסף וגו'. נפלגש בגבעה כתיב ומייתי שמעיון בכל זמן שישראל נאספים למקום אחד קרי להו חברים ורגל הייתו אור

מתניי' בית שמאי מטהרין. כדס שובדת כוכבים אע"ג דברוקה וכמימי רגליה מודו לחכמים גזרו עליהם להיות חוץ לכל דבריהם אפי' הכי דמה טהור. וטעמא מפרש בגמרא דשיירו בה רבנן למיהוי היכרא דטומאתה מדרבנן: ודם טוהר של מצורעת. ואע"ג דמעייתא מטורעת כגון רוקה ומימי רגליה הוי אב הטומאה כדאמר בהמפלת (לעיל דף מח:) לחכר* לרבות מטורע שמעייטתו מטמאים כשל זב דכתיב ביה* וכי ירוק הזב בטהור אפילו הכי דם טוהר שלה טהור דלמו מעיין הוא דדומיא דרוק בעינן שמתעגל ויולא כדאמרינן בפ"ק (לעיל דף יט:) גבי דם היולד: וב"ה אומרים כרוקה וכמימי רגליה. שמטמאין לחין ואין מטמאין יבשין גבי דם שובדת כוכבים מטמא מדרבנן שגזרו עליהן שיהו חוץ לכל דבריהם והך היכרא הוא דעבוד בה דאילו דישראלית מטמא לח ויבש ושובדת כוכבי' לח ולא יבש כרוקה וכמימי רגליה דאמר לקמן בפרק דם הנדה* דאין מטמאין יבשין ודם טוהר של מטורעת נמי אע"ג דדם לאו מעיין הוא דין מעיין אית ליה דרחמנא רבייה כדאמר בגמרא (פ"כ): דם היולדת. שעברו ימי טומאת לידה ולא טבלה: בית שמאי אומרים כרוקה וכמימי רגליה. מטמא לח ואינו מטמא יבש והכי תני לה בהדיא בתוספתא דעדיות* דנדה כל זמן שלא טבלה הרי היא נדתה לכל דבריה הלכך רוקה ומימי רגליה בטומאתן ולקמן בפרק דם הנדה (ט.) ילפינן מקראי דאין רוק של זב מטמא יבש ודמה נמי אף על גב דדם טוהר הוא לגבי שמאי כדאמר בגמרא (לה:) דביומי תליא רחמנא והא מלו ומשום מעיין נמי ליכא לטומאי דהא אין מתעגל ויולא אפילו הכי

רגל היה *וטומאת עם הארץ ברגל כטהרה שוינהו רבנן דכתיב °ויאסף כל איש ישראל אל העיר כאיש אחד חבריהבתוב עשאנכולן חברים: מתניי' *דם עובדת כוכבים ודם טהרה של מצורעת ב"ש מטהרים ובית הלל אומרים *°כרוקה וכמימי רגליה *דם היולדת שלא טבלה ב"ש אומרים כרוקה וכמימי רגליה וב"ה אומרים 'מטמא לח ויבש 'ומודים ביולדת בזוב שהיא מטמאה לח ויבש: גמ' ולית להו לב"ש *°דבר אל בני ישראל *'ואמרת אליהם איש איש כי יהיה זב *בני ישראל מטמאין בזיבה *ואין*העובדי כוכבים מטמאין בזיבה"אבל גזרו עליהן שיהו כזבין לכל דבריהם אמרי לך ב"ש (ההיא בזכרים איתמר דאי בנקבות) היכי לעביד ליטמא לח ויבש עשיתו כשל תורה ליטמי לח ולא ליטמי יבש חלקת בשל תורה אי הכי רוקה ומימי רגליה נמי כיון דעבדינן היכרא בדמה מידע ידיע דרוקה ומימי רגליה דרבנן ולעביד היכרא ברוקה ומימי רגליה ולטמויי לדמה רוקה ומימי רגליה דשכיחי גזרו בהו רבנן דמה *דלא שכיחא לא גזרו ביה רבנן אמר רבא 'זובו טמא אפילו לב"ש 'קריו טהור אפילו לב"ה זובו טמא אפילו לב"ש דהא איכא למעבד היכרא בקריו קריו טהור אפי' לב"ה "עבוד ביה רבנן היכרא כי היכי[א] דלא לשרוף עליה תרומה וקדשים ולעביד היכרא בזובו ולטמויי לקריו זובו דלא תלי במעשה גזרו ביה רבנן קריו דתלי במעשה לא גזרו ביה רבנן לימא מסייע ליה *°עובדת כוכבים שפלטה שכבת זרע מישראל טמאה 'ובת ישראל שפלטה שכבת זרע מן העובד כוכבי' טהורה מאי לאו טהורה גמורה לא טהורה מדאורייתא (ה) טמאה מדרבנן ת"ש נמצאת אומר שכבת זרע של ישראל טמאה בכל מקום ואפילו

לא מביל היה ממא מטעם מנגו דהא מוקי ליה בכתמי ערוס והא דנקט ודרס ולא נקט ונגע משום דמקמיהן ליירי בתחתונו ואין להקשות וטקמה בדלא מבל וכגון שיש דבר מפסיק בין בגדי חבר לרגליו של כותי דהא ע"כ איצטריך לאוקמי בטבל כי היכי דליהוי ספק ספקא דלא לא מבל מה לי מבל בקרוב מה לי בריחוק וכן משמע בפרק (נ) ד' דמסכת מהרות דתנן הנגעים שנכנסו בבית אין ממא אלא מקום רגלי הנגעים ומה הם ממטאין אוכלין ומשקין וכלי חרס פתוחים אבל מסכתות ומשבות וכלי חרס המוקף למיד פחיל מהורים ואם יש עמהם שובר מכבי' אפילו הכל ממאין משמע דאין עם הארץ שוה מסכב ומשב ואין ממא בהיסט והא דקתני (שם ס"ח ס"ט) הדר עם עם הארץ בתאר ומכח כליס בתאר אפי' חביות המוקפות למיד פחיל הרי אלו ממאין הייט משום אמתו וכן הא דתנן בתוספתא דתגיגה (פ"ג) ספק רשות עם הארץ מדלסו והיסטו מהורין לחולין וממאין לתרומה הייט נמי משום חשש דאמתו ומיירי ההיא דטהרות נמי להרומה והא דבגדי עם הארץ מדרס נמי לפרושים הייט משום דחיישינן שמא יבבה עליהם אמתו מהו והר"ר משה מפונטוי"ז היה מפרש דלשום דבר לא עשו עם הארץ כזב ואיט ממא אלא משום בגדיו שיבבה עליהן אמתו מהו והרי הוא טבל את המדרס ויטרא שלו ממא לפי שעבה בשפתיו ולא משום מעיין ולא גרלה דאם כן למה ליה למימר לעיל לא משום טומאת עם הארץ הא מביל ליה דכיון דעל כרחך ליירי בעבוס כדפי' לעיל אפילו לא לא מביל ליה לא ממא כיון שפירש מן המדרס כדהגא בתורת כהנים שהבאתי לעיל וטוד גבי לחוקי דהכא דפריך מיפוק ליה משום ליטרא דעם הארץ פירוש ומה הרוים במה שקדם אצל אמתו והא אם מבל נדה הוא ממא הוא ובגדיו כעשה רוקו של זב ואי משום ליטרא דעם הארץ לא ממא אלא הבגד לאו משום משקה שמטמא כלי מדרבנן: ליטמא לח

ולא יבש חילקת בשל תורה • אע"ג דדם יולדת שלא מבלה דטהורה מן התורה אמרי ב"ש דממא לח ולא יבש הם ידעי כיון שעברו ימי לידה דאין דמה [ממא] מן התורה אבל עובדת כוכבים שעשאה כנדה שהרי הם כזבין אם נחלק בדמה אחי לחלק בשל ישראל ודם טהרה של מצורעת שטהור לגמרי אין לאמר שלא החמירו בה כיון דבבר מבלה ודם טהור הוא:

וזובו ממא דעבדי היכרא בקריו • ואית ואמאי לא שרפינן הא שרפינן על ספק רוקו דעם הארץ קמא דשבת (סה:) כל שכן בזובו של עובד כוכבים ויש לומר דבעם הארץ שרפין משום דאית ביה דרכא דטומאה דאורייתא אם הוא זב לא מבל נדה אבל עובד כוכבים אין לו שום טומאה דאורייתא: כי

דכיון דעברו ימי לידתה דדם טוהר הוא: ובית הלל אומרים מטמא לח ויבש. דטומאתן מן התורה כל זמן שלא מבלה דקסברי (לקמן לה:) ביומי וטבילה תלה רחמנא: גמ' גזרו עליהן שיהו כזבין לכל דבריהן. משום שלא יהא מיטוק ישראל רגיל אצלו במסבב זכור: עשיתו כשל תורה. דכיון דליכא היכרא אחי למימר דטומאתן לח ולא יבש. דקאמרינן: חלקת בשל תורה. אחי לחלק בדם ישראלית שהוא של תורה ולמימר דטומאתן לח ולא יבש לא גזור בה שום טומאה כי היכי דמיהו היכרא לטומאת עובדי כוכבים דמדרבנן היא ולא נסרוף עליה תרומה וקדשים: אי הכי רוקה ומימי רגליה נמי. דלגבי ישראלית לח ולא יבש כי מטמית להו בעובדת כוכבים עשיתו כשל תורה דקיי"ל בפ' דם הנדה (לקמן דף מה:) רוקו ומיעו מטמאין לחין ולא יבשין ועביד היכרא נרוקה דעובדת כוכבים ומימי רגליה לטהרן לגמרי: דם לגבי רוק לא שכיח ליה: זובו. של עובד כוכבים: טמא אפילו לבית שמאי. דמקילי בדם האשה בזוב של זכר מודו שהטיפה מטמאה אחרים כמגע: קריו טהור אפילו לבית הלל. עבדי ביה היכרא דלידעו דטומאת עובדי כוכבים דרבנן דב"ה נמי היכרא בעו כדאמרינן בדם העובדת כוכבים (ב)ברוקה וכמימי רגליה ולא טמאוהו לח ויבש כישראלית וגבי זב דגבי ישראל נמי כל עומאותיו לחין ולא יבשין אי לא מטהרי חדא מינייהו לגמרי ליכא היכרא: קריו תלוי במעשה. אין קרי בא אלא ע"י תימוס: עובדת כוכבים שפלטה כו' טמאה. השכבת זרע אבל בעובדת כוכבים לא שייכא בה טומאה כבהמה דעלמא: טהורה. הטיפה *אלא קריו טהור: ואפי'

בני ישראל מטמאין בזיבה ואין העובדי כוכבים מטמאין בזיבה ואע"פ שאינן מטמאין בזיבה אמאן בזב ושורפין עליהן את התרומה ת"ל דשוב התחמיר עליהן לשרוף: קריו תלוי במעשה לא גזרו ביה רבנן. כיון דאפשר למצוע עצמו שלא יבא לידי קרי חשיב כלא שכיח:

מגיגה פ.

מדיות פ"ב מ"ג

[מכות פ"ב מ"ו לקמן לה:]

[ויקרא טו:]

[שם]

[ל"ל ואמרתם]

שבת פב.

[עי' תוס' סוכה כב. ד"ה לבנות והגה' מהרש"ל. ד"ה בני ותוס' מנחות מב. ד"ה אין]

ל ט מ"ר פ"ה מהל' אבות הטומאה הל' עז:

לא י מ"ר שם הלכה ח:

הגהות הב"ח

(ה) גמ' ומטמא מדרבנן: (ב) רש"י ד"ה קריו קיטול וכו' בדם העובדת כוכבים כרוקה וכמימי רגליה: (ג) תו"ה (דף הקודם) ותיפוק לה' וכן משמע בפ' שביעי [מ"ז] דשמה פרכות:

גליון הש"ס

מתני' כרוקה וכו'. ע"ל ט ע"ב הד"ה מכין בשבתי טוכבים: גמ' ואין בשוכבי כוכבים מטמאין כזיבה. עי' כיב ב ע"ל תו"ה ושבת טוכבים:

הגהות הגר"א

[א] גמ' דלא לשרוף עליה תרומה וקדשים מחק. וכ"ה דלא לתייב עליה על טומאת מקדש וקדשיו:

כד א מ"ר פ"ח מהל' מטמאי משכב ומושב הל"ט:

כה ב מ"ר פ"ב מהל' מטמאי משכב ומושב הל' י ופ"ה שם הל' ה:

כו ג מ"ר שם פ"ב הל"ב:

כז ד מ"ר שם פ"ב הל"ח [ופ"ז מהל' איסורי ביאה ה"ז]:

כח ה מ"ר פ"ב מהל' מטמאי משכב ומושב הל"ו ופ"ד מהל' איסורי ביאה הל' ד:

כט ו ז ח מ"ר פ"ב מהל' מטמאי משכב ומושב הל' י ופ"ה מהל' אבות הטומאה הל' ה:

[ל"ל דברו]

[עי' תוס' סוכה כב. ד"ה לבנות והגה' מהרש"ל. ד"ה בני ותוס' מנחות מב. ד"ה בני]

ל ט מ"ר פ"ה מהל' אבות הטומאה הל' עז:

לא י מ"ר שם הלכה ח:

ועיין לר"ם פ"ו דשבת מ"ה בתוך

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com